

Andagt til palmesøndag 2020

Salvningen i Betania

Seks dage før påske kom Jesus til Betania, hvor Lazarus boede, han, som Jesus havde oprejst fra de døde. Der holdt de et festmåltid for Jesus; Martha sørgede for maden, og Lazarus var en af dem, der sad til bords sammen med ham.

Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie. Judas Iskariot, en af Jesu disciple, han, som skulle forråde ham, sagde da: »Hvorfor er denne olie ikke blevet solgt for tre hundrede denarer og givet til de fattige?« Det sagde han ikke, fordi han brød sig om de fattige, men fordi han var en tyv; han var nemlig den, der stod for pengekassen, og han stak noget til side af det, der blev lagt i den. Da sagde Jesus: »Lad hende være, så hun kan gemme den til den dag, jeg begraves. De fattige har I jo altid hos jer, men mig har I ikke altid.«

Den store skare af jøder fik nu at vide, at Jesus var der; og de kom derud ikke alene på grund af ham, men også for at se Lazarus, som han havde oprejst fra de døde. Men ypperstepræsterne besluttede også at slå Lazarus ihjel, for på grund af ham gik mange jøder hen og troede på Jesus.

Indtoget i Jerusalem

Næste dag hørte den store folkeskare, som var kommet til festen, at Jesus var på vej til Jerusalem. De tog da palmegrene og gik ham i møde, og de råbte:

Hosianna!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn,

Israels konge!

Jesus fik fat på et ungt æsel og satte sig på det, sådan som der står skrevet:

Frygt ikke, Zions datter!

Se, din konge kommer,

ridende på et æsels føl.

Det forstod hans disciple ikke straks; men da Jesus var herliggjort, kom de i tanker om, at dette var skrevet om ham, og at det var det, man havde gjort med ham.

Tema: "Maria tog et pund ægte, meget kostbar nardusolie og salvede Jesu fødder og tørrede dem med sit hår; og huset fyldtes af duften fra den vellugtende olie."

Refleksion over teksten til Palmesøndag: Johannes-evangeliet 12, 1-16.

I år, når vi går ind i påskeugen, er vi i en situation, vi næppe nogensinde har forestillet os, at vi skulle være i – hverken i Danmark, i Europa eller noget sted i verden. Vi er i en stor sundhedskrise, der gør os utroligt sårbare. Så sårbare, så vi ikke kan mødes, hverken i kirkerne eller omkring bordet i familierne. Men påske bliver det heldigvis endda – og så

må vi mødes digitalt i stedet. Derfor kommer der her en refleksion over palmesøndag, over begyndelsen på den vigtigste fortælling i hele kirkeåret – en fortælling, hvor netop sårbarheden kommer stærkt til udtryk.

Teksten til palmesøndag er taget fra Johannesevangeliet kapitel 12, hvor Johannes, ligesom de andre evangelister, fortæller om Jesu indtog i Jerusalem. Men samtidig har han husket en mærkelig begivenhed fra dagen før. Den finder sted i Betania, hos de tre søskende: Lazarus, Maria og Martha. Her salver Maria Jesu fødder med den dengang dyrest tænkelige "parfume": nardussalven fra Nordindien. Pris: 300 denarer, hvilket omtrent svarede til en årsløn. Man forstår Judas' reaktion: "Hvorfor i alverden sælger hun den ikke i stedet for og giver pengene til de fattige?" (Hvis jeg skal være ærlig, kan jeg heller ikke sige mig fri for en vis forargelse, når jeg på en hjemmeside kan finde en parfume til over 12.000 dollars! – at nogen vil bruge så mange penge til noget dufte-vand i stedet for til velgørende formål – det er da frås!)

Frås eller ej: for Marias vedkommende er der ingen betæneligheder, hun hælder den meget dyre væske ud over Jesu fødder. Hun overøser Ham helt konkret og gør samtidig også noget andet: viser Ham sin dybeste hengiv enhed – ødsler med sit hjertes inderste. Med glæde giver hun alt til Ham, der heller ikke sparer sig selv, men også omgås lidt lemfældigt med ressourcerne. F.eks. siger Han på et tidspunkt, at der er mere glæde i himlen over en omvendt synder, end over 99 retfærdige. Han fortæller om Gud i billedet af en konge, som holder en stor fest for mennesker, som intet har at give til gengæld. Ja, for mennesker, som det overhovedet ikke kan betale sig at bruge tid på. I det hele taget kan vi i Det nye Testamente se, at Han ødsler med både kærlighed, tilgivelse og velsignelse, uden at spørge, om det giver synlige resultater. Han giver, og vi fortærer, Han læger, og vi ødelægger, Han tilgiver, og vi fejler på ny – for sådan er kristendommen: ødsel og ikke beregnende, i hvert fald ikke, når det er kærlighed og tillid, det drejer sig om. Så giver Jesus ud for at lære os at gøre det samme. – Og lige nu, er det ekstra vigtigt, at det lykkes i vores samfund: at give ud, når det er kærlighed, det drejer sig om. Vi skal spare på håndtryk og nær-kontakt (desværre) og nogle steder på mundbind og værnemidler – og i vores helt normale dagligdag, skal vi spare på så meget andet: indkøb af tøj, slik, sko og ting og sager - det er der god fornuft i, men hjælpsomhed, betænksomhed, samfundssind, sangstemmer og opkald skal vi ikke spare på. Tværtimod – på den måde skal vi ødselt og uden beregning række ud til vort medmenneske, på den måde skal vi rundhåndet give, hvilket mange danskere faktisk også gør lige nu, heldigvis. For det gør os godt, ikke mindst i en krisetid, det giver os håb.

Håb er der også i Jesu given sig selv hen for os. Hans ødselhed kommer ikke "kun" til udtryk i ord, undere og tidsforbrug – nej, Han vælger også at give sig selv. Vi ved, at palmesøndag fører frem til langfredag, hvor Han korsfæstes og lægges i graven. Den dyrebare nardus-salve bliver til en dødssalve, til en forberedelse til den død, Jesus frivilligt går ind i for at dele den med os, for at vi ikke skal overlades til os selv i mørket. Han går ind i døden – og hvad mere er: Han går ud af den igen – det er det, vi skal fejre påskedag. Han bliver levende igen og gør det dermed af med døden – også med vores, for det er for vores skyld, at Han gør det – det er håbet i påskens budskab. Han deler sit liv med os og giver os dermed livet tilbage – det liv, Han gerne vil, vi deler med hinanden uden beregning. Det liv, Han gerne vil, vi – midt i en coronatid – deler med hinanden – lige nu ved rent fysisk at holde afstand, men ved i vores tanker at favne hinanden, bede for hinanden, ved at ringe, støtte, hjælpe det, vi kan. Amen.

Bøn: Herre Jesus Kristus,

vi bøjer os for dig i taknemlighed og tilbedelse!

Lydig mod dit kald og i kærlighed til dine

gik du den vej, du måtte gå.

Du drak det bitre bæger helt ud

og følte dig forladt af alle,

selv af Gud.

Dit mod og din hengivelse var så ødsel og rig,

og den kunne synes spildt.

Men ved din død gav du os liv,

ved din kærlighed gav du os tro og håb.

Vi beder dig:

lad os blive fyldt af din Ånd,

så vi også nu kan leve opmærksomt med hinanden,

hensynsfuldt og hjælpsomt,

og tjene Gud, ligesom du har tjent os.

For du er vor Herre og Gud

fra evighed til evighed.

Amen.

Fadervor

Vor Fader, du som er i himlene!

Helliget blive dit navn, komme dit rige,

ske din vilje som i himlen således også på jorden;

giv os i dag vort daglige brød;

og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere,

og led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde. Amen.

Velsignelse

"Herren velsigne dig og bevare dig,

Herren lade sit ansigt lyse over dig og være dig nådig,

Herren løfte sit ansigt mod dig og give dig fred."